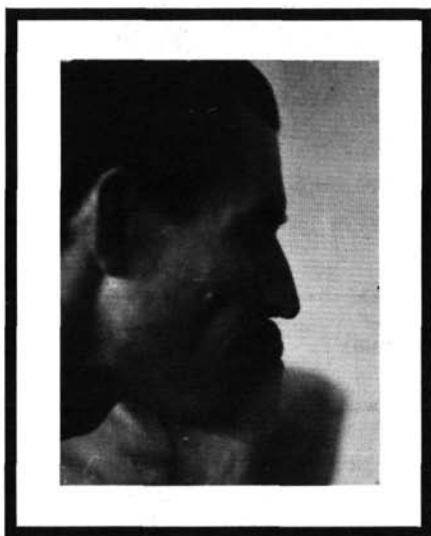

Búcsú Balogh Ferentztől

Kidőlt a sorból egy reneszánsz ember

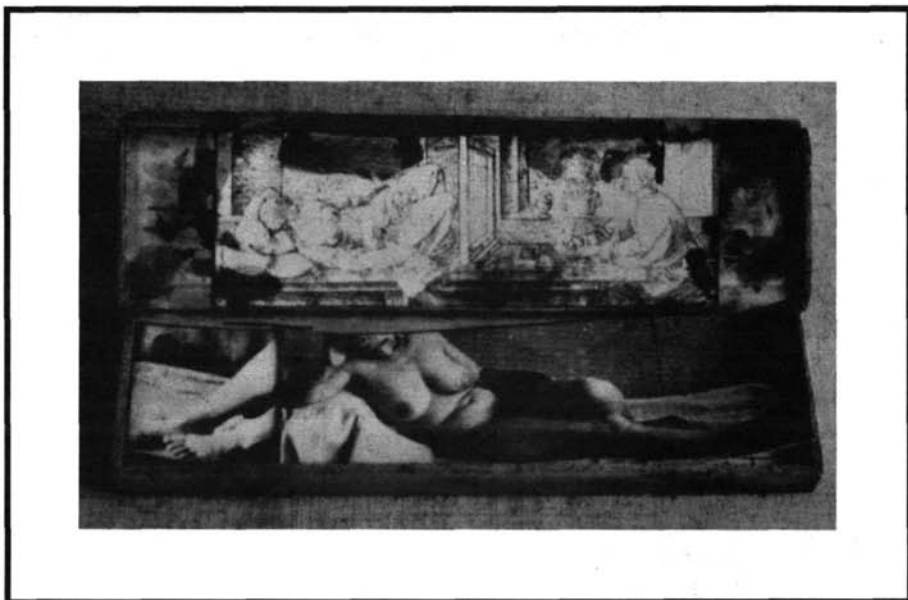

Mezőberény, 1923. szeptember 21. és Békéscsaba, 1993. június 18. Ez a két dátum jelzi mennyit engedélyezett a sors a Békés megyei művelődés egyik legszínesebb, nagyon széles körben ismert, kedvelt és szeretett egyéniségének. A hamiskás szemű, mindig vidám, örökösen mozgó és mozgósító Balogh Frici – ahogyan a legtöbben hívták – a maga finom bohémsága mögé rejtett ezerféle ismeretével és segítőkészségével bárkit percek alatt meg tudott nyerni. Most, hogy élete fonala hirtelen megszakadt, s fáradhatatlan kutató-rendszeréből a kíméletlen elmúlás Őt is a megbecsülő és megörökítő munkálkodás tárgyává emelte föl; egy maradandó pálya ívei villannak elénk. Ba-

logh Ferenc könnyedsége és közvetlensége egyfajta irigylendő vagy inkább példamutató bölcsesség kisugárzásaként marad meg sokáig bennünk, hiszen tudjuk, hogy a legnagyobb pontosságot és igényességet, türelmet kívánó alkotások hosszú sorát hagyta ránk. A bibliográfiában éppúgy, mint a fotóművészetben. Fáradhatatlanabb levelező nemigen volt nála.

Mezőberényi református parasztcsalád korán betűéhes gyermeke volt, élete végéig megőrzött és mélyen ápolt szeretettel szülővárosa iránt. Egyetemi tanulmányait Szegeden kezdte, két év elvégzése után azonban mint „kulákgyereket” 1949-ben eltanácsolták. Tanulni akart minden áron, s évek múlva az ELTE Bölcsészkarára bejutva sikerült elvégeznie a magyar-könyvtár szakot. 1950-ben házasságot kötött, és ezzel megteremtette az élet harmóniáját.

Féja Géza még a békéscsabai megyei könyvtár mindenes munkatársa volt, amikor a népi irodalom vonzásában felnőtt Balogh Ferenc is a szellemi oázis szerepét betöltő intézmény gárdájába került. Élvezte-szerette a könyvek világát, s megtanulta azt is, milyen sokféle formában tudja megnyerni a felkészült könyvtáros az olvasókat a tudás, a művészetek világának, a derűs humanista életszemléletnek. Ettől kezdve (néhány évi nyakkállói szolgálattal a csabait átmenetileg felcserélve) nyugdíjazásáig a könyvekhez kötött kultúra nyugtalan és kezdeményező apostola volt a megyei könyvtárban. Igen széles körű

Ion Stendl (Románia)

baráti kapcsolatai révén az egyik lelke volt a sikeres irodalmi esteknek, író-olvasó találkozóknak. Cikkeivel, fényképes híradásaival gyakran találkozhattak az emberek. Mint fotóművész alkotó és szervező külön fejezetet teremtett ennek a modern világban kiteljesedett ábrázolási kultúrának az alföldi históriájában. Nemcsak Féja Géza volt személyiségformáló példaképe, hanem a nyolcadik ikszen túllépő Bérci László is.

Mint kutató, szemléletében és nagy körvonalai szerint egységes életműre tekinthetett vissza, bár Őt – egy héttel hirtelen távozása előtt még ezen munkálkodott – elsősorban befejezésre váró terjedelmes Féja-bibliográfiája izgatta. A népi írók világában volt legjobban otthon. Sinka István,

Szabó Pál, a sárréti Nagy Imre, Veres Péter, Barsi Dénes különösen közel álltak hozzá írásaikkal. A Vésztő-Mágoron formálódó szabadtéri szoborpark külön a szívfügye volt. Megjelent bibliográfiái, irodalomtörténeti tanulmányai, tömérdek kisebb közlése nagymértékben vitték előre önismertünket.

Amikor nagy fájdalommal búcsúznunk kell Balogh Ferentztől, annak is tudatában kell lennünk, hogy személyével, életútjával, munkásságával belevéste magát szűkebb hazánk e századi kultúrájába. Emlékét, a tartalmas munkába vetett humanista hitét megőrizzük.

Dr. Szabó Ferenc
(Békés Megyei Hírlap, 1993. VII. 7.)